

5. Milost Páně

De Justifikatione.

I tem docentquod homines non possint justificari corem Deo propriis meritis aut operibus, sed gratisiusticentur propter Christum per fidemquumcredunt se in gratiam repici et peccata remiti propter Christum, qui sua morte pro nostris peccatis satisfecit. Hane fidem Deus imputat pro iustitia corem ipso. ¹⁾

O ospravedlnění.

Takto učí (naše obce): **»Lidé nemohou být ospravedlněni před Bohem vlastní silou nebo prací a skutky, nýbrž budou ospravedlněni bez svého přičinění kvůli Kristu skrze víru (ovšem), když jsou jisti, že jim byla udělena milost a odpuštěny hříchy jejich pro Krista, který svou smrtí odčinil naše hříchy.**

Tuto víru připočítává Bůh ke spravedlnosti před Ním .... «. ²⁾

V tomto čtvrtém článku víry, »Vyznání Augustinově«, přichází učení reformace o smírčí oběti Kristově zřetelně k výrazu. Právem se říká tomuto článku »Articulus Stantis et cadentis ecclesisae.« **(Článek, se kterým církev stojí a padá.)** Tímto článkem je ovládnuto všechno ostatní učení Confessio Augustane. On je současně také učitelem, který nás chce naučit také správnému pochopení Písma svatého.

I když má Leonard Fendt pravdu ve své poznámce, že Confessio Augustana ³⁾ nebylo původně vyznáním prvního řádu, nýbrž pouze **výkladem** vyznání prvního řádu (tedy bible), které existovalo vedle jiných výkladů, pak přece nabylo Confessio Augustana velmi brzy postavení prvního řádu. Tak již v roce 1553, když universita ve Wittenbergu požadovala přísahu od doktorů teologie, zavazovala je touto přísahou nikoliv jen k Písmu, nýbrž také ke Confessio Augustana. ⁴⁾

Je pochopitelné, že později Luterská církev mohla a musela vykládat Písmo jen ve smyslu tohoto vyznání, a že proto také svým kazatelům kladla za povinnost, aby uznali Confessio Augustana. Článek o ospravedlnění je tedy ten článek, se kterým Luterská církev stojí a padá. Na tento základní pilíř se kdysi postavila v boji reformace proti katolické církvi. Církevní boj posledních let ji znovu přivedl k tomuto pilíři zpět. Zůstane-li tento pilíř stát, pak bude stát také ona sama. Kdyby však měl kámen jednoho dne zakolísat, pak se s ním zhroutí také i církev Lutherova.

A tento pád se stává neodvratným! Nikoliv snad proto, že by katolická církev měla pravé učení! Tak tomu není. Základ, na kterém ona stojí, rozpadne se také v otřásajícím dění, které ještě na tuto zemi přijde. Dnes tu ovšem stojí ve své plné moci, a také evangelická církev může zažít dobu ještě zdánlivého rozkvětu. Ale kterákoliv církev má zaslíbené trvání jen tehdy, když se přidržuje Pravdy, anebo se k ní vrátí zpět, když se před tím od ní odchýlila. Poselství Grálu je však Pravda. Církev, která odmítá toto Poselství, musí proto kráčet ke zkáze, i když je dnes sebemocnější. Staletí při tom nehrají žádnou roli.

Každá církev nebo sekta, která se bezpodmínečně v prosté poslušnosti nepostaví na základ Pravdy, která z Milosti Boží byla v tomto Poselství lidstvu darována, musí se rozbít na této skále. Neboť je to tentýž základ, který kdysi položil již Ježíš Kristus ⁵⁾, ale od něhož se církve odchýlily, ačkoliv stále tvrdily opak. Katolická církev se odchýlila od tohoto základu papežstvím, a evangelická církev zase čtvrtým článkem víry Confessio Augustana. ⁶⁾

Kdyby to poznalo vedení alespoň některé církve, pak by s ní bylo veliké zaslíbení. Myslím při tom na slova Poselství Grálu:

»Proč by nemohla přijít očista přímo ze samého vedení, svěže a radostně, ve svobodném pohledu k samotnému Božství!

Vděčně by pak veliké zástupy lidstva následovaly volání, poněvadž by pak byly osvobozeny od tlaku, který sice již dávno cítily, avšak nepoznaly. Toto volání by je pak vedlo do Světla radostného poznání.«.

Ale zdá se, že je to marná naděje. Ještě nikdy nebyla žádná církev v pravý čas schopna a ochotna následovat hlasu Pravdy. Také Martin Luther zažil přece soud, že jeho teze nebyly katolickou církví pochopeny. Je nyní jakási tragika v tom, že právě církev reformace se má bránit volání »po reformaci v hlavě i údech«, které Poselství Grálu požaduje ode všech církví! A bylo by bolestné, kdyby protestanti, kteří dostali toto jméno v roce 1559, poněvadž protestovali proti rozhodnutí o provedení ediktu Vormského, kdyby dnes protestovali proti Poselství Grálu a starali se o to, aby »Slovo Pravdy« bylo znemožněno a zakázáno jeho domovské právo v prostoru evangelické církve.

Nechť se rozhodnou církve a sekty jakkoliv - jak chtějí, vůli Boží tím nebude zabráněno. Jen lidé utrpí při tom škodu, když se uzavrou volání, které přichází shůry. A toto volání je vážné.

»Pozemsky znatelně odbíjejí nyní údery na světových hodinách dvanáctou, a jejich údery pronikají vesmírem. S úzkostí zadržuje stvoření svůj dech, a ustrašeně se krčí všichni tvorové. Neboť hlas Boží zaznívá dolů a požaduje:

Požaduje od vás vyúčtování, že jste směli žít v tomto stvoření! Špatně jste spravovali hřivnu, kterou vám Bůh ve své lásce přenechal! Vyvržení budou nyní všichni služebníci, kteří mysleli jen na sebe a nikdy ne na svého Pána. A všichni, kteří se snažili učinit ze sebe Pány!« ⁷⁾

Přehlédněme jedenkrát ve vsí krátkosti to nejdůležitější v dějinách církve.

Ježíš pravil kdysi ke svým učedníkům: »Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi a jak si přeji, aby se již vznal! Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná?« ⁸⁾

Nic velikého nebylo nikdy vytvořeno na této zemi bez obětí. Proto musel také i Syn Boží obětovat svůj život, aby svou smrtí na kříži dosvědčil, že jím přinesené Slovo Pravdy je naší jedinou záchranou před věčnou smrtí. To jest smysl Jeho utrpení na Golgatě. Tím rozžehl na této zemi jasné světlo, zapálil oheň, který přes všechny bouře temnot průběhem staletí nebyl uhašen. Nikdy se lidem nepodařilo, aby toto světlo uhasili. Ale učinili něco jiného. Nikoliv nepřátelé Jeho Slova, ale Jeho strážci a opatrovníci, kteří byli povoláni k tomu, aby toto světlo uchovali v jeho nezkalené čistotě potomstvu. Svým vlastním věděním a svéhlavým chtěním navěsili temné závoje lidských výkladů a vysvětlivek před toto světlo tak, že ani jediný paprsek nemohl již čistě a nezkalen těmito závoji proniknout. Proto se praví v Poselství Grálu:

»Již jednou jsem poukázal na veliké vykupitelské dílo Syna Božího. Jeho veliké dílo lásky vzešlo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Mezitím se však snažili jen lidmi povolání učinit často ze sebe Bohem povolané, chopili se nečistýma rukama učení, a stáhli ho hluboko k sobě, a při tom je zatemnili.

Lidstvo, které jim důvěřovalo, aniž samo vážně zkoumalo Slovo, kterému oni učili, bylo strženo s nimi. Nádherné jádro Boží Pravdy bylo obaleno pozemskou omezeností tak, že forma sice zůstala, ale

zhasla každá stopa po světlé záři v žádostivosti po pozemské moci a po pozemských výhodách a přednostech. Jen šedivý soumrak panuje tam, kde měl být nejjasnější lesk duchovního života. Prosícímu lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus přinesl **všem, kteří po něm toužili**. Po znetvoření, které bylo způsobeno zahalením do egoistických žádostí, byla hledajícím ukázána falešná cesta, která je nejen nutila k promarnění drahocenného času, nýbrž hnala je často dokonce přímo do náruče temna. Rychle rostla bludná učení. Přerostla prostou Pravdu a přikryla ji trpytivým rouchem, z jehož barevné nádhery však proudivo nebezpečí, jako je tomu u všech jedovatých rostlin, které omamovalo všechno, co se chtělo přiblížit, čímž bdělost věřících byla pomalu ochromována, až nakonec úplně zmizela.

Tím odumřela také všechna možnost vzestupu k pravému Světlu!

Ještě jedenkrát zazní veliké volání Pravdy po všech zemích! Potom však přijde zúčtování pro každého v osudu, který si sám utkal. Lidé konečně dostanou to, čeho se dosud s takovou tvrdošijností domáhali. Budou muset prožít všechny omyly a bludy, které ve svých přáních nebo ve svých neskromných myšlenkách vyvolali, nebo které se snažili následovat. U mnoha to bude znamenat divoké řvaní a skřípění zuby ze strachu, úzkosti a zoufalství.«.

To je jen hořce vážný rozsudek! Bylo by skutečně možno, že křesťanství opět ztratilo opravdový přístup k Poselství Kristovu? Co mluví proti tomu, jest duchovní tradice, trvající téměř dva tisíce let. Ale když se jedná o poslední otázky spasení člověka, nesmíme se slepě připojit k nějaké tradici, i kdyby ji uznávaly milióny lidí a věřily jí. Je to úcta k Pravdě, která nám to zakazuje. Proto chceme bojovat proti této tradici, a pokusit se nahlédnout přímo do tváře skutečnosti, i když je to pro nás sebe více hořké.

V dějinách vyvěrají čas od času prameny, které Stvořitel dává darem všem lidem. Lidé je však zasypávají pískem a smetím pokaždé znovu. V tom spočívá největší vina, kterou na sebe lidské pokolení navalilo ode dnů Mojžíšových až po naše dny. Bible tomu říká **hříchy proti Duchu Svatému**.

Sledujme jednu boje proroků, jak nám je líčí profesor Wölz ve své knize »Prorocké postavy Starého zákona«⁹⁾: »Mojžíš, Samuel, Jahvist, a později Amos, Ozeáš, Izaiáš, Jeremiáš, ti všichni hlásali Slovo Páně v nejostřejším protikladu s náboženstvím kněží, které bylo kultem a obětováním a i náboženstvím. Teprve Ezechiel to všechno sjednotil, a dal obci očištěný, prorocky zduchovnělý chrám a obětní kult. Na konci vývoje je však pravověrné židovství, které sice »zdobilo hroby proroků«, ale nerozumělo jejich proroctvím, a proto je ostře potíralo. Neboť Syn Boží přinesl totéž proroctví.¹⁰⁾ Když »články učení nejstarších« ve jménu přikázání prohlásil za neplatné a neúčinné, narazil na nenávist a nepřátelství.¹¹⁾ Tragické je však, že zákoníci se tehdy domnívali, že se pro své odmítavé stanovisko mohou odvolávat na autoritu Mojžíšovu. Pravověrnost bojovala tehdy tím proti zjevení Božímu.«.

»My víme, že Bůh mluvil s Mojžíšem, ale odkud tento jest, to nevíme.«¹²⁾

Dělali všechno možné, aby zasypali pramen nového Slova, který přinesl Syn Boží ve svém Poselství. A přece nemohli zabránit tomu, aby si toto Slovo neprorazilo cestu rumištěm a nánosem lidské dogmatiky. Skutky apoštolské jsou toho jasným svědectvím.

Ale přešla staletí a lidé začali kalit tento potok života, a znečišťovali to, co jim milost Boží darovala. Začali vést spory o Vykupitelskou osobu, a za těchto sporů a hádek ztratili cestu k vykoupení. Dávali se vzájemně do klatby. Tito harcovníci nebyli již »Sůl země«, »Světlo světa«, jak to Pán od svých služebníků požadoval. Přijímali Jeho Poselství již jen rozumem, ale nikoliv duchem, srdcem a cítěním. Proto přichází kupříkladu Theodor Birth ve své knize »Světová říše římská« k tomuto úsudku o

křesťanství v době Konstantina Velikého:

»Mohou být doma sebepravdivější a sebesvětlejší, nezmění tím žel špatnost v dobro, nepřevrátí srdce, a nezasáhnou do kořenů povahy těch, kteří v ně věří. Křesťanství nezměnilo tedy ani morálku knížat, ani nepolepšilo národy.« ¹³⁾

Kristus přinesl lidem živé Slovo. Měli je přijmout do sebe a podle něho znovu utvářet celý svůj život. Místo toho začali lidé však znovu všechno posuzovat jen z rozumového hlediska.

Spory, nesnášenlivost a inkvizice byly toho smutným a neodvratným důsledkem. Tím nastoupilo duchovní strnutí, které dosáhlo svého vrcholu v pozdním středověku. Výstižně je to vylíčeno v Dostojevského románu »Bratři Karamasovi«:

V Seville ve Španělsku v době nejstarší inkvizice odebral se Syn Boží mezi trpící a zmučený lid. Ale kardinál, velký inkvizitor, devadesátiletý stařec, dal ho uvěznit. Pak došlo k rozhovoru, v jehož průběhu ujal se kardinál slova:

»Jsi to přece ty? Ano?«

Ale aniž by čekal na odpověď pokračoval rychle dál: »Neříkej nic a mlč! A co bys konečně také mohl říci? Já vím ovšem velmi dobře, co bys chtěl říct, ale k tomu nemáš vůbec žádné právo přidávat ještě něco k tomu, co jsi říkal dříve. Proč jsi sem vlastně přišel? Nás rušit? A že jsi nás přišel rušit, to víš přece sám. «.« ¹⁴⁾

Pak se odvolává stařec na onu trojnásobnou radu chytrého ducha na poušti, kterého Syn Boží tehdy v hodině pokušení nedbal a neposlechl. Církev se jí pak později chopila, aby tím obšťastnila lidi. Lidé nechtěli přece vůbec dar svobody a zodpovědnosti. Chtěli spíše chléb a moc a pozemské štěstí. Proto vrcholí řeč velkého inkvizitora slovy:

»Tak poslyš, my nejsme v žádném spolku s Tebou, ale s ním. Již po osm set let. To je naše tajemství. Již dávno nejsme s Tebou v žádném spolku, nýbrž s ním! Před osmi sty léty jsme od něho přijali to, co Ty jsi s nelibostí zamítl. Přijali jsme ten poslední dar, který Ti nabídl, když Ti ukazoval všechna království této země. Dostali jsme od něho Řím a císařův meč, a prohlásili jsme se sami pány této země, za její jediné pány...« ¹⁵⁾

To je úvaha v dějinách, která je velmi blízko Pravdy. Když pak všichni ušlechtilí duchové sténali pod tížící nadvládou Říma, tu nechal Pán ve své milosti vytrysknout nový pramen. Přišla doba reformace. Ona přivedla církev zase zpět k evangeliu Kristovu. Ale tento pramen nevytryskal tak jasně a čistě jako za dnů apoštolů, poněvadž během staletí příliš mnoho kamení a písku zakalilo pramenitou vodu již v hlubinách. Přesto byla reformace velikým požehnáním pro náš národ. Darovala nám osvěžující osvobození ze strnulých římských dogmat. Škoda, že později vystavěla zase nové zdi, které zase působily jako překážka a brzda při probuzení a otevírání ducha.

K velikým činům reformace náleží přibytí Lutherových tezí, jeho vyznání před císařem a říší, a dar bible. Wittenberg, Worms a Wartburg, to jsou tři zářící jména, která chceme navždy podržet ve své vděčné vzpomínce. Vyznání k pokání (1517), protestant svědomí, vázaného Slovem Božím (1521), a překlad Nového zákona na Wartburgu (1522), po kterém brzy následovalo také přeložení Starého zákona do němčiny - to jsou veliké hodiny reformace, které nám tentokráte byly darovány.

Naproti tomu rok 1530 znamená sestup z výšin. Vypracováním Confessio Augustana a jiných spisů o vyznání víry, bylo všechno pevně připoutáno na jeden určitý výklad a vysvětlení Písma svatého v

opaku k tomu, co hlásala církev katolická.

To byl velmi osudný krok. Musel nutně vésti k novému duchovnímu ustrnutí. Tomu mohlo být zabráněno, kdyby se nikdy nepustilo ze zřetele, že Confessio Augustana smí být pouze jedním z výkladů vyznání prvního řádu, a ničím více. Církev však udělala sama z tohoto vyznání reformace nové evangelium. Jiné výklady bible byly pak považovány za nesprávné a falešné, a byly odmítány.

A to hrozí jí být nyní osudným, poněvadž naráží na Poselství Grálu, které není žádným lidským pokusem o výklad, ale setkáváme se v něm se Slovem Božím.

A ono k nám dnes volá:

»Měj se na pozoru lidský duchu, neboť tvoje hodina nadešla! Jen ke zlému činu použil jsi času, který je ti darován jen k vývoji, a jehož sis toužebně žádal. Střes se ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes vítězoslavně zatíná do tebe své drápy!

Vzhlédni, stojíš v Božím Soudu!

Probudte se a chvějte se vy, kteří v omezenosti a krátkozrakosti tančíte kolem zlatého telete - světské pomíjivosti, podobni mŕmám, které vábí falešný lesk. Kvůli vám rozbil kdysi Mojžíš ve hněvu zklamán desky zákonů vašeho Boha, které měly vám pomáhat ke vzestupu ke Světlu.

Toto rozbití bylo živým symbolem toho, že veškeré lidstvo si nezasluhovalo znalosti této Boží vůle, kterou odmítlo v lehkovážném konání a pozemském sebevyvyšování, aby křepčilo kolem modly, kterou si samo vytvořilo, a tím postupovalo podle vlastních přání.

Nyní však přichází konec v posledním zvrtném působení v následcích a odplatě. O tuto vůli kdysi tak lehkovážně a lehkomyšlně zavrženou se nyní rozbijete!

Teď nepomohou již prosby ani nářek. Po tisíciletí byl vám dáván čas na rozmyšlenou. Vy jste však nikdy nechtěli, a neměli k tomu ani času. Nechtěli jste, a ještě dnes se v nepolepšitelné povýšenosti považujete za příliš moudré. Nechcete uznat, že právě v tom se jeví ta největší hloupost. Tím stali jste se v tomto světě obtížnou havětí, která nezná již nic jiného, než svévolně se štítit všeho Světla! S tvrdošijností, s jakou ryjete jen v temnu, pozbyli jste již veškeré možnosti vznést pohled v hledání svobodně vzhůru, abyste poznali nebo snesli Světlo!

Tím jste se nyní sami poznamenali!«.

Chci nyní v následujících řádcích poznamenat, poukázat na bolavé místo luteránské dogmatiky. Profesor Walter vysvětluje ve své knize »Teologie Lutherova«, že oběť Kristovu podle učení reformátora je nutno považovat v první řadě za odpykávající utrpení, nikoliv za utrpení trestné.¹⁶⁾

Snad je se svým názorem v právu. Celkem však je rozdíl obojího způsobu uvažování podřadného významu.

Podle této odpykávající teorie prokázal Kristus svým životem, utrpením i smrtí dokonalou poslušnost.

»A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.«¹⁷⁾ To byl Jeho vykupitelský čin. Neboť tímto činem poslušné lásky přinesl Bohu to, co my jsme zůstali dlužni. Tím byl pak Boží hněv ve vlastním smyslu odpykán. Odpykávající síla Jeho smrti je tedy v činu poslušné lásky. Splnil tedy nejen »Dílo Boží«, nýbrž snášel trest a muka zákona, a tím nás vykoupil, či osvobodil z »kletby zákona«.¹⁸⁾

Těmito slovy je vysvětlen **objektivně základ** našeho všeobecně platného ospravedlnění. (věcně, nikoliv osobně viděno).

Ospravedlnění samo děje se však skrze víru. Tato víra ¹⁹⁾ skrývá v sobě dvojí:

Předně - Assensus - to jest vnitřní přesvědčení a souhlas se skutečnostmi spasení, a pak - Fiducia? - nedůvěra a naděje, tedy důvěra v pravdivost Božích zjevení a zaslíbení. Taková víra nás nejen uchrání před nesprávnou jistotou ve spasení ²⁰⁾, ale dává nám opravdovou jistotu, že budeme spaseni, a na druhé straně nás ochraňuje před zoufalstvím. Neboť víra je přijatý dar od Boha, a proto je možná jen ve stavu pokory. »Fides potest esse infirma sed non incerta et dubia.« ²¹⁾ »Víra sice může být nejistá, ale nikoliv pochybovačná.«.

Čtvrtý článek víry Confessio Augustana dává nám krátký souhrn těchto myšlenek, když učí, že můžeme být zachráněni - »Propter Christum per Fidem.«. (Kvůli Kristovi skrze víru.). Proto je také tato věta ve skutečnosti také »Articulus stantis et cadentis ecclesiae.«. ²²⁾

Máme tu před sebou dogmatickou stavbu, ve které je každý kámen správně přitesán. Je zde správná myšlenka, že víra je »přijata od Boha«, a že proto předpokládá stav pokory. Přesto však nemůže celá tato umělecky postavená budova obstát ve Světle Pravdy. Bolavé místo této dogmatiky je v klamném závěru. Odkud jsme vzali právo k tvrzení, že dokonalá Kristova poslušnost usmířila hněv Boží, který byl způsoben a vyvolán **naším** životem? Toto právo nám nebylo Poselstvím Grálu přiznáno.

Kdo na tom chce tvrdošijně setrávat, ten se svou tvrdohlavostí uzavírá lepšímu poznání. Dokazuje tím, že se bojí probuzení, že se tedy nechce stát »vidoucím«, ale že dává přednost slepé víře před jasným přesvědčením. Je dobře, když o těchto věcech budeme slyšet Poselství samo:

1) »Při smrti Kristově roztrhla se opona chrámová, která uzavírala svatostánek před lidmi. Tento děj byl považován za symbol toho, že obětí Spasitelovy smrti zmizelo v témže okamžiku oddělení lidstva od Boha, a že tím bylo mezi nimi vytvořeno přímé spojení.

Tento výklad je však **nesprávný**. Ukřižováním odmítli lidé Syna Božího jako očekávaného Mesiáše, čímž se oddělení stalo ještě větším. Opona se roztrhla, poněvadž svatostánku nebylo již vůbec zapotřebí. Byl otevřen nečistým pohledům a proudům, poněvadž vyjádříme-li to symbolicky, Božské po tomto činu již nevstoupilo na tuto zemi, čímž byl svatostánek úplně zbytečný.

Tedy pravý opak dosavadních výkladů, ve kterých se opět, jako tak často ukazuje jen vyvyšování lidského ducha.«.

2) »Temno ukládalo se opět nad zemí. Vítězně zastínilo lidi, a zatarasilo cestu k praduchovní říši. Boží Světlo ustoupilo od nich. Tělo, které Mu sloužilo jako schrána, viselo zkrvavené a zničené na kříži jako oběť odporu těch, jimž chtělo přinést štěstí a mír.

Na vrcholku veškerého stvoření v zářivé blízkosti Boží stojí hrad Grálu jako chrám Světla. V něm panoval hluboký smutek nad zbloudilými lidskými duchy dole v hlubinách, kteří se ve slepém rozumbradství nepřátelsky uzavřeli Pravdě a nechali se nenávistí plnou temnotou vybičovat až ke zločinu na Synu Božím.

Těžce dolehla na celý svět kletba, vytvořená takto lidstvem, a stlačila je do ještě většího omezení jejich chápavosti.«.

3) »Tak jako táhla temnota nad Golgátou, když Ježíš, živoucí Světlo, odcházel z této země, tak táhne

nyní nad celým lidstvem, aby mu vrátila velké utrpení, které způsobilo Lásce Boží ukrutným způsobem lstivého, všeho citového záchvěvu naprosto neschopného rozumu, který jakožto nejmocnější nástroj Luciferův byl vám posvátný.«.

Vybral jsem zde tři odstavce z různých přednášek, které všechny osvětlují události na Golgatě tak, jak jsou posuzovány »shora«, tedy ze Světla. A tento úsudek je úplně jiný, než o tom kdy snila moudrost teologie. Blaze tomu, kdo se z tohoto snu již probudil.

Opona chrámová se roztrhla, země se třásla a slunce ztratilo svou záři! To byly události, které provázely strašlivou událost na Golgatě.

Ale církvev dosud neporozuměla této Boží řeči ve stvoření. Živé Světlo odešlo na Veliký pátek s Ježíšem z této země. To byla tak rozechvívající událost, že **na znamení smutku na nebesích** stvořené světlo, tedy slunce, přirozeným dějem ztratilo svou zář. Opona chrámová se roztrhla **na znamení Božího hněvu!** Tento hněv nebyl z lidstva sejmut utrpením Vykupitelovým! **N a o p a k !** Poněvadž jsouce naplněno nenávisť, probilo hřeby ruce lásky, které mu přinášely jen spásu a požehnání, proto uvalilo na sebe touto vraždou nový hněv Nejvyššího. **Rozmnožilo** tento hněv svým zločinem.

Tak vidíme dějiny spasení »Ve Světle Pravdy«. **Oběť Kristova** tím však neztrácí nic na své veliké ceně. »Ponížil sám sebe a byl poslušen až k smrti křížem.« ²³⁾

Tato slova Pavlova mají svůj hluboký a opravdový smysl. Byla jen nesprávně vykládána, poněvadž všechna slova bible musela být vtlačena do úzkého názoru smírčí oběti. Poselství Grálu velebí lásku Kristovu a Jeho dokonalou poslušnost těmito slovy:

»Zajisté náleží tomuto utrpení a mučednické smrti na kříži zářivé světlo nejvyšší slávy. Poněvadž Syn Boží nedal se odradit takovým přijetím od panovačných a pomstychtivých lidí, ale přesto přinesl pro několik dobrých lidí své Poselství Pravdy na tuto zemi, kterého zde bylo tak nutně zapotřebí.

Tento čin je nutno oceňovat tím výš, poněvadž se tu skutečně jednalo jen o malou část lidstva, která se tím chtěla zachránit.

Ale je to nové rouhání se Bohu, když tehdejší zločin tohoto lidstva za nesprávných předpokladů má být zmírňován takovým způsobem, jakoby lidé byli při tom jen nástrojem nutného splnění!

Z této nesprávnosti vzniká také u mnohých lidí, důsledně myslících, nejistota o důsledcích jednání Jidáše Iškariotského! Plným právem. Neboť kdyby smrt na kříži byla pro lidstvo nutná, pak by byl Jidáš svou zradou jen nutným nástrojem k jejímu provedení. Neměl by tedy být ve skutečnosti trestuhodným v duchovním smyslu. Pravda o skutečném ději odstraňuje však všechny tyto pochybnosti, jejichž oprávněné vynoření je pouze potvrzením toho, že dosud zastávaná domněnka je skutečně nesprávná. Neboť tam, kde je skutečně všechno správné, není místa pro takové nevyjasněné otázky, nýbrž je možno o tom uvažovat ze všech stran, aniž by se při tom narazilo na nějakou překážku.

Lidé by měli mít konečně nyní odvalu, aby poznali ve všem zkrášlování jen zbabělost, která je schována a příkrývána jedině chytrostí k zemi připoutaného rozumu, největšího to nepřitele všeho toho, co by se mohlo povznést nad něj, jak se to vždy zřetelně projevuje u každého nízkého pomocníka. Možno to také považovat za zahalené sebevyvyšování, které vzniká ze stejnorodého pramene. Je to přece krásné, když si člověk může představit, že je tak vysoko ceněn, že Božství o něho usiluje a vezme na sebe všechno utrpení, jen aby pak človíčkovi smělo nabídnout čestné místo ve své říši radosti.

Takový jest základní názor **skutečně**, když se to řekne bez obalu a tvrdě. Nevypadá to jinak, jakmile pevnou rukou strhneme pozlátko z jeho forem .«.

Milost Páně není tedy v žádné smírčí oběti, která nás nakonec přivede do obtíží v našem myšlení a do vnitřních rozporů. Jeho milost je však ve veliké oběti, kterou na sebe vzal tím, **že se stal člověkem** kvůli Slovu, to znamená pro naši záchranu. Tím vzal také dobrovolně na sebe všechno utrpení, které bylo nutně spojeno s tímto posláním. ²⁴⁾ Proto jest Beránek Boží, který nese (snáší na sobě) hříchy světa.

Tak to mínil i sám Ježíš, když pravil ke svým učedníkům:

»Pokolení nevěřící, jak dlouho budu ještě s vámi?« ²⁵⁾

Je to jen veliké neporozumění, kdyby na to někdo řekl: Odmítnutí, nebo odpykání prostřednictvím zástupce znamená tolik, že se má každý vykoupit sám. Tak mluví všichni, kteří se samotní nechtějí snažit o svou spásu, nebo se cítí slabými, aby dosáhli ostrova spásy. Neboť různých pomocníků bylo nám již dáno dost. Celé dějiny spasení jsou jediným svědectvím o milosti Boží. - Mojžíš, proroci, Jan Křtitel, a pak Kristus sám. Syn Boží, a konečně ještě Slovo - Poselství Grálu. Kdo odmítá všechny tyto pomoci, poněvadž je nezná, anebo nechce znát, ten stojí na půdě sebevykoupení. Kdo však ví o síle Božího Slova a smí z něho žít, ten kráčí vděčně a s útěchou ke Světlu.

Učení o odpykání prostřednictvím zástupce je možné jen v důsledku zneuznání Boha, to znamená nesprávný názor o milosti Boží a o Jeho spravedlnosti. Obsahuje však také zvrácenou antropologii. (Učení o člověku).

Není tomu tak, jakoby Kristovou smrtí mu byla odňata odpovědnost před Bohem. Ta tu zůstává. Proto se praví v Poselství Grálu:

»Člověk by si měl být stále vědom své ohromné odpovědnosti, že je ve svých základních rozhodnutích skutečně neodvislý. Žel považuje se buď za úplně odvislého otroka, nebo se zase přeceňuje a chce být **částí Božského**. Důvod je pravděpodobně v tom, že v obou případech se cítí zbaven odpovědnosti.

V prvním případě je nízký a neodvislý tvor, ve druhém případě se považuje zase za někoho, kdo stojí vysoko nade vším. Obojí je však nesprávné! Může se považovat za správce, který má v jistých věcech své rozhodnutí svobodné, který tedy požívá veliké důvěry, a proto ji nemá zklamat špatným hospodařením.«.

Máme tu stejné posuzování člověka jako u Ježíše. ²⁶⁾

Nyní zase již slyším protest teologů. Vzpomínají na kontraverze (sporné otázky - vědecké hádky mezi Lutherem a Erasmem - De servo arbitrio - ujařmená a ztročené vůli!). Není již žádná svobodná vůle, neboť vůle člověka je ujařmená a spoutaná.

Zcela správně. Ale je snad proto zodpovědnost člověka vůči Bohu zrušena? Odpověď na tuto otázku si mohu uspořít! Člověk se stal odvislým sám svou vinou. Však slyšme zde Poselství Grálu:

»Neklid, který se u mnohých lidí všude projevuje, ono bádání a hledání, kdeže zůstala svobodná vůle, je oprávněný. Je to znamení, že je nejvyšší čas. Je to zesilováno neumělou touhou, že možná bude příliš pozdě. To udržuje hledání nyní trvale živoucím. Je to však ponejvíce nadarmo. **Většina dnešních lidí nemůže již projevit svobodnou vůli, protože se příliš hluboko zapletli!**

Zaprodali a zašantročili ji - pro nic a za nic. Nemohou za to nyní činit zodpovědným Boha, jak stále znovu se o to pokoušejí všemožnými výklady, aby si sami vymluvili myšlenku na vlastní zodpovědnost, která na ně čeká. Musí obviňovat jen sami sebe.

A kdyby tato obžaloba byla plná nejtrpčí hořkosti a prosycena největší bolestí, nemohla by být přece dost prudkou, aby se stala alespoň částečným vyrovnáním za cenu ztraceného statku, který byl tak lehkomyšlně potlačen, nebo dokonce promarněn. Člověk může však přesto ještě nalézt cestu ke znovuzískání svobodné vůle, jakmile se o to vážně snaží. Ovšem jen tehdy, přeje-li si to z nejhlubšího nitra, a když toto přání v něm skutečně žije a nikdy neumdlévá. Člověk musí mít nejtoužebnější žádost po znovuzískání svobodné vůle. I kdyby nasadil na to celý svůj život, mohl by při tom jen získat.

Znovuzískání svobodné vůle je pro člověka velmi vážné a nutné. Místo znovuzískání můžeme také říci vyhrabání nebo omytí. Samo o sobě je to přece totéž. Pokud však člověk na to jen myslí, a jen o tom hloubá, nedosáhne ničeho. Největší námaha a vytrvalost při tom nutně selžou, protože člověk myšlením a hloubáním se nemůže nikdy dostat za hranice prostoru a času, nemůže se tedy dostat až tam, kde je řešení.

A poněvadž na myšlení a hloubání pohlíží se v naší době jako na hlavní části ke všemu bádání, není také vyhlídka, že by bylo možno očekávat pokrok jinde, než čistě v pozemských věcech. Leč tehdy, že by se lidé v tomto směru změnil od základů.

Což neříká Ježíš totéž?:

»Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího.«

1)

Řím, III. a IV.

2)

Přeložil L. Fendt do němčiny z latiny.

3)

Konfese Augsburské

4)

»Vůle reformace v Augsburském vyznání« od L. Fendta, strana 11, Verl. Wallan, Leipzig, 1930

5)

1. list Korintským 3, 11

6)

Vyznání svatého Augustýna

7)

Poselství Grálu

8)

Lukáš 12, 49-50

9)

Verl. Calv., Stuttgart, 1938

10)

Matouš 9, 13

11)

Matouš 15, 1-20

12)

Jan 9, 29

13)

strana 436

14)

Zvláštní otisk kapitoly - »Velký inkvizitor«, Reclam Verlag - Leipzig, strana 11

15)

str. 27

[16\)](#)

Strana 237 - 243

[17\)](#) [23\)](#)

Filipským 2, 8

[18\)](#)

Galatským 3, 13

[19\)](#)

Fides

[20\)](#) [21\)](#)

strana 255

[22\)](#)

strana 244

[24\)](#)

Lukáš 24, 26

[25\)](#)

Marek 9, 19

[26\)](#)

Matouš 18, 23 - 35; 25, 14 - 30; Marek 12, 1 - 12 a Lukáš 6, 1 - 13

From:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek5

Last update: **05.11.2014 02:52**

